Dan uoči Oluje predsjednik će na prigodnoj svečanosti odati priznaje braniteljima i vojnicima. To je pravi način kako zahvaliti malom broju pojedinaca za slobodu koju smo izvojevali i današnji miran i spokojan život. Do današnjeg dana nitko živ nije mogao vjerovati da bi bilo koji događaj mogao zasjeniti Oluju. Ipak danas se upravo to događa. Premijer organizira sastanak s turističkim djelatnicima kako bi raspravio pitanja čiji će odgovori pokazati zašto smo optimalni i sveobuhvatni i što nam je u budućnosti činiti kako bi ostali tako učinkoviti (čitaj: siromašni). Takav sastanak nije se mogao organizirati koji dan prije ili poslije. Zašto?

Dolazak su otkazali ministri Banožić, potpredsjednici Božinović i Medved. U vrijeme ratnih prijetnji. U vrijeme jačanja koronavirusa. U vrijeme rastuće inflacije. U vrijeme rasta siromaštva premijer Andrej Plenković će nam pokazati tko eje gazda u Lijepoj Našoj. Predsjednik Milanović je prisustvovao otvorenju Pelješkog mosta koji je u odnosu na Oluju priča bez sadržaja. Međutim, premjer Andrej Plenković nam prezentira svoju moć i nemoć svih ostalih u Hrvatskoj, a predsjednik Milanović je samo nemoćna - beba.

Što će dobiti premijer Andrej Plenković?

Ništa.

Hrvatski branitelji uključivo vojni sastav će to s pravom osuditi. Postavit će se pitanje da li je Oluja još važna ili to nije, dok njezina proslava predstavlja tek prigodnu manifestaciju koja bi trebala koristiti postojećoj vlasti. Tako naš premijer Andrej Plenković, kazat će njegovi politički protivnici (posebno suverenisti), pokazuje vjernost Bruxellesu kako je napustio suverenistički pristup koji je vladao i vlada političkim prostorom i prihvatio globalistički europski put. Ta i takva izjava kritičara je vrlo subjektivna ali u našem političkom životu sve pije vodu, pa, prema tome,Â zašto ne bi i ona takva nikakva pila vodu. Ako Premijer išta i dobije na europskoj razini – dobit će malo. Međutim, izgubit će puno, jako puno, na unutrašnjoj političkoj sceni. Oluja je jedna od temeljnih determinanti hrvatske samostalnosti. Diranje u Oluju znači otvaranje pitanja – smisla i sadržaja hrvatske države. Posebno je to važno HDZ-u koji si uzima za pravo kako je upravo on bio temeljna poluga uspostavi slobodne Hrvatske.

Formalni razlog zašto se odustaje od prigodne proslave je turizam. Smokvin list za hrvatski gospodarski uspjeh ali i trivijalizacija same Oluje. Turizam i samo turizam je opasnost za opstanak hrvatske države. Monokultura se je uvijek i svuda pokazala opasnom i poražavajućom

pa se, prema tome, osporavanje Oluje turističkim sektorom može obrazložiti kako je današnjoj vlasti jedino važan samo i jedino turizam. Oluja je važna samo i jedino političarima koji traže samostalnost i razvoj demokratskih procesa (što postaje sve trivijalnije). Ovih dana valja pažljivo pratiti napise u sredstvima javnog informiranja kako bi se spoznalo gdje je Oluja danas.

Dovođenje u pitanje Oluje predstavlja otvaranje mnogih, uključivo neugodnih, pitanja. Dovodi u pitanje smisao i sadržaj samog Domovinskog rata. To je puno previše ako je razlog postojećem otkazivanju svečanog okupljanja, kako bi se odalo poštovanje braniteljima i vojnicima, nerazumijevanje dvaju brda. Možda su u igri daleko veći ulozi koji nastoje odrediti drugačije sutra. Sve je to zabrinjavajuće jer u svojoj kratkoj povijesti Hrvatska politika nije opravdala žrtave nedužnih građana i mladih branitelja. Događanja iz našeg okružja dodatno zabrinjavaju. Političke i ine napetosti rastu a mi smo tek tako, iz dešpeta, Â napustili Oluju. Mnogi koji će pročitati tekst neće se s navedenim slagati. Tekst ne traži slaganje već razmišljanje i odgovor na pitanje – kuda plovi hrvatski brod. Ukratko, kakvog smisla ima rasprava o odlasku mladih obitelji ako ne želimo slobodnu i prosperitetnu Hrvatsku? Umjesto slaganja ili neslaganja predlažem da u traženju odgovora uzmemo papir i olovku i sačinimo cost – benefit analizu Hrvatske kakvu su željeli i Hrvatsku kakvu živimo. Ostalo je osobno. Svi imamo pravo na svoje mišljenje.

Da bi se tražila nova, bolja, rješenja potrebne su rasprave. Za rasprave je potrebno znanje i jasno precizirani ciljevi. Ako su oni bliski, recimo jačanje demokratskih procesa, tada ničija destrukcija nije prihvatljiva. Potrebna je tolerancija. Ako imamo zadan neki svoj cilj od kojeg, iz bilo kojeg razloga ne želimo odustati, tada je rasprava gubitak vremena s mogućim negativnim posljedicama. Čini mi se da je sve navedeno, i još mnogo toga prisutno, što isključuje raspravu. Prema tome, konačni nalaz zašto je Oluja napuštena bit će nerazumijevanje dvaju brda. Ja mislim da taj i takva zaključak nije moguće prihvatiti. Predsjednik i premijer su profesionalni političari s određenim diplomatskim iskustvom pa nije moguće prihvatiti tako banalni razlog kao odgovor.